

[Carl Petersen.]

at han som præsident for Landbrugsrådet ville sabotere loven ved at bruge den adgang dertil, han havde i henhold til dette udtryk „tilslutning“, men det ærede medlem må undskylde mig: når han i udvalget gør opmærksom på, at han ikke vil medvirke til lovens gennemførelse, så må det for mig være et bevis for, at han er imod denne lovgivning, og når han har givet udtryk for, at han er imod denne lovgivning, så må jeg også tro, at han har den samme stilling, når han sidder som præsident i Landbrugsrådet. Det må jeg have lov at antage. Han kan ikke skifte standpunkt, når han går fra rigsdagen over det andet sted, og så må jeg gå ud fra, at han præger den forsamling, han er leder af, så at de ting, der kommer, er i overensstemmelse med hans egen opfattelse af, hvad der er rigtigt. Men nu har jeg altså hørt — jeg vil gerne forstå det ærede medlem på den måde —, at det slet ikke er meningen at optræde sådan, for han vil i virkeligheden loyalt hjælpe ministeren med at administrere den bemyndigelse, som han får her i loven, og så er jeg forøvrigt tilfreds.

Jeg har hørt et forlydende om — jeg vil sige det nu til slut —, at det ærede medlem hr. Oluf Pedersen vil stille et ændringsforslag til tredje behandling om, at det diskuterede udtryk ændres. Hvis det skulle være meningen, vil jeg sige til det ærede medlem som et godt råd, at han skal ikke gøre sig nogen ulempe, for vi stemmer imod.

Tesdorpf: Det ærede medlem hr. Hans Pinstrup sagde, at landbruget går foran med nedgangen. Det er rigtigt, men jeg tror, det ærede medlem glemmer, at når man siger „går foran“, så haber man på, at andre følger efter. Jeg tror, at udviklingen, hvis den ikke simpelthen drejer en helt anden vej, end man desværre kan se i dag, vil medføre, at også andre kommer til at følge denne nedgangsvej, frivilligt eller ufrivilligt, forhåbentlig det første.

Det ærede medlem taler om erhvervene og landbrugserhvervet udfra et sagligt synspunkt. Der er, som jeg sagde i mit første indlæg, en del, det ærede medlem har ret i, men jeg forstår ikke den konklusion, som han kommer til. Jeg synes nemlig, at det ærede medlem glemmer en ting. Han glemmer, at når man står i de vanskeligheder, samfundet står i i dag, og som denne rigsdag og denne regering er sat til at løse, så er det ikke blot et spørgsmål om de erhvervsøkonomiske interesser direkte, som selvfølgelig er vigtige, men det er også et

spørgsmål om byrdernes fordeling. Det synes jeg det ærede medlem glemmer at tage i betragtning. Jeg ved ikke, om det helt er undgået hans opmærksomhed. Jeg kan i hvert fald ikke sige mig fri for, at jeg er påvirket af den uretfærdighed, som inflationen simpelthen øver i vort samfund i dag. Jeg er påvirket af tanken om de dele af samfundet, som det går hårdest ud over, og hvis man er påvirket af dette, synes jeg også, at man, enten man står i det ene eller det andet erhverv eller i det ene eller det andet parti, har pligt til at søge at medvirke til at give den udvikling, som er årsagen til inflationen, en drejning. Det må være dem, som i dette øjeblik kan og vil, der begynder. Hvem, der bedst kan begynde, kan man altid diskutere, sådan som også det ærede medlem hr. Hans Pinstrup har diskuteret det, men jeg synes ikke, det ærede medlem har ret. Jeg vil gerne give ham ret i een ting: Der kan være dele af landbruget, som kan have svært ved at bære nogle af de byrder, som på denne måde også bliver pålagt dem, men det ærede medlem har ikke ret i, at landbruget som helhed og andre erhverv som helhed ikke godt kan bære de byrder, dette forlig pålægger dem. Jeg tror ikke, det kan bestrides. Jeg vil gerne fremhæve det, som den højtærede landbrugsminister sagde, da vi havde dette lovforslag til første behandling, og som jeg synes var helt rigtigt, nemlig at der var simpelthen — jeg tror, det er korrekt, når jeg gengiver det på denne måde — ikke saglig plads for den forargelse, som udvistes fra erhvervets side. Jeg tror, det er rigtigt; det er jeg helt enig med den højtærede landbrugsminister i. Det viser jo det, som jeg sagde, at byrderne kan bæres; men de kan ikke bæres i det lange løb, hvis de andre dele af samfundet ikke følger efter og søger at begrænse inflationen, lønstigningerne o. s. v.

Jeg har sagt, at det måtte være dem, der kunne og ville, der begyndte på at bremse inflationen. Jeg vil gerne slutte med at sige direkte til det ærede medlem hr. Hans Pinstrup, at jeg både som landmand, som borger og også som medlem af dette høje ting er glad over, at der blandt dem, som landbruget har sat ind på dette sted, der har den øverste myndighed her i landet, har været et flertal for at ville begynde på at bekæmpe den inflation, som i længden vil være til den største ulykke for landet og erhvervene og også for landbruget.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Der er ingen, der er glad ved at deltage i en lovgivning af denne karakter, som alle ved betyder et